

(Følgende artikel blev angivet i det teosofiske Lucifer Tidsskrift, Vol. II, Nr. 9, Maj, 1888, pp. 173-181. Ordet Lucifer betyder Venus.)

LUCIFER

Vol. II.   LONDON, D. 15. MAY, 1888.   Nr. 9.

OKKULTISME VERSUS DE OKKULTE VIDENSKABER.

"Jeg har ofte hørt, men aldri' troet førend nu,
At der er de som ved kraftfuld magisk trolddom kan
Bøje Naturens love ved hjælp af deres krogede hensigter."

– MILTON

I denne måneds "Korrespondance" vidner flere breve om det stærke indtryk frembragt i nogle sind ved vores artikel "Practical Occultism" i sidste måned. Sådanne breve går vidt med henblik på at bevise og bestyrke to logiske konklusioner.

(a) Der er flere veluddannede og eftertænksomme mennesker som tror på eksistensen af Okkultisme og Magi (de to er vidt forskellige) end den moderne materialist drømmer om; og –

(b) At det fleste af de troende (som udgør mange teosoffer) ikke har nogen klar ide om naturen af Okkultisme og forveksler det generelt med Okkulte videnskaber, inklusiv den "Sorte lære."

Deres fremlæggelser af kræfterne den giver mennesket, og af metoderne som bruges for at erhverve dem er lige så varierede som de er fantasifulde. Nogle forestiller sig at en mester indenfor videnskaben, til at vise vejen, er alt som behøves for at blive en Zanoni. Andre, at man kun behøver at krydse Suez-kanalen og rejse til Indien for at frem-blomstre som en Roger Bacon eller endda en Greven af Skt. Germain. Mange antager Margrave som deres ideal med hans altid-genfornyende ungdom, og bryder sig kun lidet om sjælen som er prisen der betales for den. Ikke få, fejlopfatter ren og skær "Heksen-fra-Endor-retningen", til at være Okkultisme – "gennem den gabende Jord fra Stygisk dysterhed, at påkalde de magre spøgelser til lysets vandring," og ønsker, på baggrund af denne dåd, at blive anset for at være fuldendte Adepter. "Ceremoniel Magi" er ifølge de mobbende regler nedfældet af Éliphas Lévi, et andet fantaseret *alter-ego* fra Arhat'ernes filosofi fra gammel tid. Kort sagt, så er prismerne hvor igennem Okkultisme fremstår, for de som er uskyldige med hensyn til filosofien, lige så mangefarvet og varieret som menneskelig fantasi kan gøre dem.

Vil disse kandidater til Visdom og Mægtighed føle sig meget indigneret hvis de fortælles den klare sandhed? Det er ikke kun brugbart, men det er nu blevet *nødvendigt* at befri de fleste af dem og før det er for sent. Denne sandhed kan siges med få ord: Der er I Vesten ikke et halvt dusin blandt de glødende hundreder som kalder sig selv "Okkultister," som har blot en approksimeret korrekt opfattelse af naturen af den Videnskab de søger at mestre. Med nogle få undtagelser, så er de alle på hovedvejen hen mod uetisk Trolddom. Lad dem genoprette noget orden I det kaos som hersker I deres sind, før de protesterer imod denne påstand. Lad dem først lære om den sande relation hvor I de Okkulte Videnskaber står I forhold til Okkultisme, og forskellen mellem de to, og derefter føle sig vrede hvis de stadig mener at de selv har ret der til. Lad dem, imens, lære at Okkultisme er så forskellig fra Magi og andre hemmelige Videnskaber som den herlige sol er det fra et fakkell-lys, lige som den uforanderlige og udødelige Ånd I Mennesket – refleksionen af det absolutte, årsagsløse og uerkendelige ALT – adskiller sig fra det dødelige ler – den menneskelige krop.

I vores højt civiliserede Vesten, hvor moderne sprog er blevet dannet, og ord grundlagt, I kølvandet på ideer og tanker – som det er sket med ethvert modersmål – så blev det sidstnævnte desto mere materialiseret I den Vestlige selvisheds kolde atmosfære og dens uophørlige jagt efter materielle goder I denne verden, så blev der desto mindre følt et behov for frembringelsen af nye udtryk til at udtrykke det som stiltiende blev betragtet som fuldkommen og tilintetgjort "overtro." Sådanne ord kunne kun forholde sig til ideer som et kultiveret menneske knapt kunne formodes at indeholde I sit sind. "Magi," et synonym for taskenspillerkunst; "uetisk Trolddom," en ækvivalent for kras uvidenhed; og "Okkultisme," det sørgelige levn fra tåbelige, middelalderlige Ild-filosoffer, fra Jacob Böhmer og Saint Martin'er, er ytringer som menes at være rigeligt tilstrækkeligt til at dække hele området for "taskenspillerkunst." De er udtryk for foragt, og bruges generelt kun som henvisning til affaldet og resterne fra de mørke tidsaldre og dets forudgående æoner med paganisme. Derfor har vi ikke noget sprog til at definere og nuancere forskellen mellem sådanne abnorme evner, eller videnskaber som fører til erhvervelsen af dem, med detaljeringsgraden som er mulig i de Østlige sprog – først og fremmest Sanskrit. Hvad fortæller ordene "mirakel" og "fortryllelse" (ord med identisk mening når alt kommer til alt, fordi begge udtrykker ideen om at frembringe vidunderlige ting ved at *bryde naturens love* (!!)) sådan som de forklares af godtagne autoriteter) til de sind som hører, eller udtaler dem? En Kristen – der ikke desto mindre *bryder* "naturens love," – mens vedkommende dybt tror på *mirakler*, fordi de siges at være frembragt af Gud via Moses, vil enten foragte besværgelserne udført af Faraos magikere, eller tillægge dem til djævelen. Det er den sidstnævnte som vores fromme fjender forbinder med Okkultisme, mens deres ufromme fjender, de vantro, ler af Moses, Magikerne, og Okkultisterne, og ville rødme over at give blot en seriøs tanke til sådanne "overtro-

iskheder." Dette, fordi der ikke eksisterer noget udtryk til at vise forskellen; ingen ord til at udtrykke lysene og skyggerne og drage grænsen mellem det sublime og det sande, det absurde og det tåbelige. Det sidstnævnte er de teologiske fortolkninger som lærer om hvordan "naturens love kan brydes" af mennesket, Gud, eller djævelen: den førstnævnte – de *videnskabelige* "mirakler" og besværgelser udført af Moses og Magikerne *i overensstemmelse med naturlige love*, hvor begge var blevet oplært i Helligdommens Visdom, som på denne tid var "Royal Societies" – og i sand OKKULTISME. Dette sidste ord er sandelig vildledende, oversat som det fremstår fra det sammensatte ord *Gupta-Vidya*, "Hemmelig Viden." Men viden om hvad? Nogle af Sanskrit udtrykkene kan hjælpe os.

Der er fire (ud af mange andre) navne for de forskellige slags af Esoterisk Viden eller Videnskab angivet, selv i de eksoteriske Purânaer. Der er (1) *Yajna-Vidya*,* viden om de okkulte kræfter opvækket i Naturen ved udførelsen af bestemte religiøse ceremonier og riter. (2) *Mahavidya*, den "store viden," magien hos Kabalisterne og hos *Tantrika* tilbedelse, ofte Trolddom af den værste slags. (3) *Guhya-Vidya*, viden om de mystiske kræfter iboende i Lyd (Æter), derfor i Mantraer (udsungne bønner eller besværgelser) og afhængig af rytmen og melodien brugt; med andre ord magiske udførelser baseret på Viden om Naturens Kræfter og deres korrelation; og (4) ATMA-VIDYA, et udtryk som ganske enkelt oversættes "Viden om Sjælen," *sand Visdom* hos Orientalisterne, men noget der betyder meget mere.

Den sidste er den eneste slags Okkultisme som en hvilken som helst teosof der beundrer "Lys på Vejen," og som ønsker at være vis og uselvisk, burde stræbe efter. Alle de andre er en eller anden afdeling af de "Okkulte Videnskaber," *dvs.*, videnskaber baseret på viden om den ultimative essens i alle ting i Naturriggerne – så som mineraler, planter og dyr – derfor ting der vedrører boligen for *fysisk* natur, uanset hvor usynlig denne essens måtte være, og uanset hvor meget den hidtil har undvejet Videnskabens begrebsevne. Alkymi, Astrologi, Okkult Fysiologi, Kiromanti, eksisterer i Naturen og de *nøjagtige* Videnskaber – måske kaldt sådan, fordi de i denne tidsalder med paradoksale filosofier opleves at være det modsatte – har allerede opdaget ikke få af

---

* "*Yajna'en*," siger Brahminerne, "eksisterer fra evighed af, for den udgår fra den Højeste . . . i hvilken den ligger i dvale fra 'ingen begyndelse.' Den er nøglen til TRAIVIDYA'en, den trefoldige hellige videnskab indeholdt i Rig Veda versene, som lærer om Yagu'erne eller offer mysterierne. 'Yajna'en' eksisterer som en usynlig ting, til alle tider, den er lige som den latente kraft i elektriciteten i en elektrificerende maskine, som kun behøver aktiviteten fra et passende apparatur for at blive aktiveret. Den antages at udstrække sig når den rulles ud, fra *Ahavanīya* eller offerilden til himlene, således dannende en bro eller stige, som offer-udøveren kan kommunikere med verden af guder og ånder ved hjælp af, og endda opstige i live til deres boliger." – Martin Haug, *Aitareya-Brahmana*.

"Denne *Yajna* er yderligere en af Akâsa's former; og det mystiske ord der kalder den frem i eksistens og udtales mentalt af den indviede Præst er det *Table Ord* der modtager impuls via VILJES KRAFT." – "Isis Unveiled," Vol. I. intr. Se *Aitareya-Brahmana*, Hauge.

hemmelighederne for de ovenfor nævnte *videnskaber*. Men clairvoyance, symboliseret i Indien som "Siva's Øje," i Japan kaldt "Uendelig Vision," er *ikke* Hypnose, den illegitime søn af Mesmerisme, og erhverves ikke ved hjælp af sådanne videnskaber. Alle de andre kan mestres og resultater opnås, uanset de er gode, onde, eller uden betydning; men *Atma-Vidya* tillægger dem lille værdi. Den inkluderer dem alle og kan endda benytte dem lejlighedsvis, men gør det efter at have rensset dem for deres affald, med henblik på godgørende formål, og drager omsorg for at fratage dem ethvert element af selvisk motiv. Lad os forklare: Enhver mand eller kvinde kan sætte sig selv til at studere en eller alle af de ovenfor nævnte angivne "Okkulte Videnskaber" uden nogen stor forudgående forberedelse, og endda uden tilegne sig nogen alt for kontrolleret levemåde. Den enkelte kunne endda afstå fra enhver ophøjet standard for moral. I det sidste tilfælde, af valgt retning, vil den studerende ti mod en af gangene blomstre frem til en meget hæderlig slags uetisk troldmand eller heks, og falde hovedkulds ned i sort magi. Men hvad gør det? *Voodoo'erne* og *Dugpa'erne* spiser, drikker og er lykkelige over hekatomber af ofre for deres infernalske videnskaber. Og lige så gør de elskværdige gentlemen vivisektionister og *diplom certificerede* "Hypnotisører" fra de Medicinske Fakulteter; den eneste forskel mellem de to klasser er at *Voodoo'erne* og *Dugpa'erne* er *bevidste*, og Charcot-Richet holdet *ubevidste*, uetiske Troldmænd eller Hekse. Således, siden begge er nødt til at høste frugterne af deres handlinger og resultater indenfor den sorte videnskab, så bør de Vestlige udøvere ikke få deres straf og omdømme uden fordelene og glæderne de måtte opnå der ved. For vi siger det igen, at *hypnose* og *vivisektion* sådan som de praktiseres i sådanne skoler, er ren og skær *uetisk Trolddom*, *bortset fra* en viden som *Voodoo'erne* og *Dugpa'erne* nyder, og som ingen Charcot-Richet kan tilvejebringe for ham selv i løbet af halvtreds år med hårde studier og eksperimentel observation. Lad derfor de som vil fuske med magi, uanset de forstår dens natur eller ikke, men som oplever de pålagte regler for studerende for hårde, og som, derfor, lægger *Atma-Vidya* eller Okkultisme til side – handle uden denne. Lad dem på alle måder blive magikere, selv om de virkelig bliver *Voodoo'er* og *Dugpa'er* i de næste ti inkarnationer.

Men vores læses interesse vil sandsynligvis være fokuseret på de som usynligt tiltrækkes hen mod det "Okkulte," men som alligevel hverken er klar over den sande natur af det de stræber hen mod, ej heller er de blevet lidenskabeligt-modstandsdygtige, og langt mindre sande uselviske.

Men, vi vil blive spurgt, hvad med de ulykkelige, som således splittes af modstridende kræfter? For det er blevet sagt så ofte at det ikke behøver gentagelse, og forholdet er tydeligt for enhver iagttagere, at når først ønsket om Okkultisme virkelig er blevet vakt i et menneskes hjerte, så forbliver der i ham intet håb for fred, intet sted for hvile og komfort i hele verden. Han drives ud i vilde og øde områder i livet af en altid gnavende uro han ikke kan stilne. Hans hjerte er for fyldt med lidenskab og selvisk ønske til at tillade ham at passere den Gyldne Port; han kan ikke finde ro og hvile i det almindelige liv. Er han så uundgåeligt nødt til at falde ned i

uetisk trolddom/heksekunst og sort magi, og igennem mange inkarnationer ophobe en frygtelig Karma for ham selv? Er der ingen anden vej for ham?

I sandhed er der det, svarer vi. Lad ham stræbe efter intet højere end det han føler sig i stand til at opnå. Lad ham ikke påtage sig for tung en byrde at bære. Uden på nogen måde at blive en "Mahatma," en Buddha eller Stor Helgen, så lad ham studere filosofien og "Videnskaben om Sjælen," og han kan så blive en af menneskehedens beskedne velgørere, uden nogen som helst "overmenneskelige" kræfter. *Siddhis* (eller Arhat kræfter) er kun for de som er i stand til at "føre et liv," som indvilliger i de frygtelige ofre som er nødvendige med henblik på en sådan træning, og som overholder dem *fuldt og helt*. Lad dem med det samme vide og altid huske på, at *sand Okkultisme eller Teosofi* er den "Store Forsagelse af SELVET," uden betingelser og fuldkomment, i tanke som i handling. Den er ALTRUISME, og det kaster ham som praktiserer den helt ude af betragtning i rækken af de levende. "Han lever ikke for sig selv, men for verden," lige så snart som han har forpligtiget sig til arbejdet. Meget tilgives i løbet af de første år af prøvetiden. Men, ikke så snart som han er "godtaget" førend hans personlighed må forsvinde, og han er nødt til *kun at blive en godgørende kraft i Naturen*. Der er to poler for ham efter dette, to veje, og intet midtvejs sted med hvile. Han er enten nødt til, skridt efter skridt, ofte gennem utallige inkarnationer og *uden Devachanisk pause*, at arbejdsomt stige op ad den gyldne stige der fører til Mahatmaskab (*Arhat* eller *Bodhisattva* tilstanden), eller – så vil han lade sig selv glide nede af stigen ved det første falske skridt, og rulle ned i *Dugpaskab*. . . .

Alt dette er enten ukendt eller lades helt ude af syne. Sandelig, så oplever den som er i stand til at følge den stille evolution i de indledende aspirationer hos kandidaterne ofte at sære ideer stille fremkommer til okkupation af deres sind. Der er dem, hvis evner til at ræsonnere er blevet så forvrænget af fremmede indflydelser at de forestiller sig at dyriske lidenskaber kan sublimeres så meget og eleveres så meget at deres vrede, kraft, og ildhu, så at sige kan vendes indad; at de kan oplagres og skubbes op i ens hjertere region, ind til energien deres energi, ikke forøges, men vendes hen mod højere og mere hellige formål: *nemlig, ind til deres kollektive og ubrugte styrke sætter deres ejer i stand til at gå ind i Sjælens sande Helligdom* og stå der inde i tilstedeværelsen af *Mesteren* – det HØJERE SELV! Med henblik på dette formål vil de ikke kæmpe med deres lidenskaber ej heller udrydde dem. De vil ganske enkelt, ved en stærk viljekraft udslukke de fyrige flammer og holde dem i tømme indeni deres naturer, hvor de tillader ilden at ulme under et tyndt lag af aske. De tilslutter sig frydefuldt til torturen som Spartan drengen fik som tillod ræven at sluge hans indvolde i stedet for at skille sig af med den. Oh, stakkels blinde visionære!

Håber ligeledes på at en gruppe af skorstensfejere, varme og fedtede på grund af deres arbejde, kan blive lukket inde i en Helligdom hvor der hænger rene hvide lagner, og at i stedet for at tilsøle dem og ved deres tilstedeværelse

at gøre dem til bunke af beskidte pjalter, så vil de blive mestre i og af det hellige apsis, og til sidst fremstå fra det som lige så ubesmittede som dette apsis. Hvorfor ikke forestille sig at et dusin stinkdyr holdt fangen i den rene atmosfære i en *Dong-pa* (et kloster) kan udgå fra det gennemsyret af al parfumen af brugt røgelse? . . . Mærkelig afvigelse i det menneskelige sind. Kan det være tilfældet? Lad os diskutere det.

"Mesteren" i Helligdommen for vores sjæle er "det Højere Selv" – den guddommelige ånd hvis bevidsthed er baseret på og udelukkende udledt (i det mindste i løbet af et menneskes dødelige liv hvor den holdes fangen) fra Sindet, som vi er blevet enige om at kalde den *Menneskelige Sjæl* (den "Åndelige Sjæl" er Åndens vehikel). På dens side er den først nævnte (den *personlige* eller menneskelige sjæl) et sammensat element i dens højeste form, af åndelige aspirationer, villen, og guddommelig kærlighed; og i dens lavere aspekt, med dyriske begær og jordiske lidenskaber indgivet den af dens associeringer med dets vehikel, sædet for alle disse. Den fremstår således som et link og et medie mellem menneskets dyriske natur som dets højere fornuft søger at undertrykke, og hans guddommelige natur som den graviterer hen mod, når som helst den har den styringen i dens kamp med det *indre dyr*. Det sidstnævnte er den instinktive "dyriske Sjæl" og er arnestedet for disse lidenskaber, som, som lige vist, vugges i stedet for at blive tilintetgjort, og lukkes ind i hjerteregionen af nogle uforsigtige entusiaster. Håber de stadigvæk på der ved at lede den mudrede strøm af dyrisk kloak ind i livets krystalklare vande? Og hvor, på hvilken neutral grund kan de blive fængslet så de ikke indvirker på mennesket? De fyrige lidenskaber af kærlighed og lyst er stadigvæk i live og de tillades stadig at forblive på pladsen for deres fødested – *denne samme dyriske sjæl*; for både de højere og lavere dele af den "Menneskelige Sjæl" eller Sind afviser sådanne indsatte, selv om de ikke kan udgå at blive plettet af dem som naboer. Det "Højere Selv" eller Ånd er lige så ude af stand til at assimilere sådanne følelser som vand kan blandes med olie eller urent flydende talg. Det er således alene sindet, den eneste forbindelse og medie mellem det jordiske menneske og det Højere Selv – som er den eneste lidende, og som er i den uophørlige fare for at blive trukket ned af disse lidenskaber som kan blive gen-opvækket hvert øjeblik, og gå til grunde i stoffets dyb. Og hvordan kan det nogensinde afstemme sig selv til det højeste Princip guddommelige harmoni, når denne harmoni ødelægges af den blotte tilstedeværelse, inde i Helligdommen ved klargøringen, af sådanne dyriske lidenskaber. Hvordan kan harmoni sejre og vinde, når sjælen er plettet og distraheret af tumulten af lidenskaber og de jordiske begær af kropslige sanser, eller endda af det "Astrale menneske"?

For dette "Astrale" – denne skygge "doublet" (i dyret så vel som i mennesket) er ikke følgesvend for det *guddommelige Ego* men for den *jordiske krop*. Det er forbindelsen mellem det personlige SELV, den lavere bevidsthed for *Manas* og Kroppen, og er vehiklet for *forbigående, ikke for udødeligt liv*. Lige som skyggen projiceret af mennesket, så følger det slavisk og mekanisk hans bevægelser og impulser, og søger derfor hen mod stof uden nogensinde at

opstige til Ånd. Det er kun når kraften for lidenskaber er helt død, og når de er blevet knust og opløst i beholder af en urokkelige vilje; når ikke kun alle lystigheder og kødets længsler er døde, men også identificeringen af det personlige Selv er tilintetgjort og det "astrale" som konsekvens heraf er blevet reduceret til en ubetydelighed, at Foreningen med det "Højere Selv" kan finde sted. Når det "Astrale" derefter kun reflekterer det besejrede menneske, den stadig levende men ikke længere længselsfulde, selviske personlighed, så kan den brillante *Augoeides*, det guddommelige SELV vibrere i bevidst harmoni med begge polerne i den menneskelige Entitet – stoffets menneske renses, og den evigt fuldkomne Åndelige Sjæl – og stå i tilstedeværelsen af MESTER SELVET, den mystiske Gnostiker's Christos, blændet, forenet ind i, og ét med DEN for evigt.*

Hvordan kan det så anses for muligt for et menneske at indtræde på okkultismen "lige vej" når hans daglige og timelige tanker er optaget af verdslige ting, ønsker om ejerskab og magt, med lyst, ambition og pligter, som, uanset hvor ærværdige, stadigvæk er jordiske fra jorden? Selv kærlighed til hustru og familie – den reneste så vel som de mest uselviske af menneskelige følelser – er en barriere for *virkelig* okkultisme. For uanset om vi som et eksempel tager den hellige kærlighed fra en moder til hendes barn, eller den fra en husbond til hans hustru, selv i disse følelser, når de analyseres til helt til bunds, og omhyggeligt undersøgt, så er der stadigvæk *selviskhed* i den første, og en *égoïsme à deux* i det andet tilfælde. Hvilken moder ville ikke uden et øjeblikks tøven ofre hundreder og tusinder af liv for dette hendes hjertebarn? og hvilken elsker eller sand husbond ville ikke ødelægge enhver anden mand eller kvindes lykke rundt omkring ham for at tilfredsstille begæret for en som han elsker? Dette er kun naturligt, fortælles vi. Helt korrekt; i lyset af de menneskelige følelsers regelsæt; i mindre grad, for det for guddommelig universel kærlighed. For, mens hjertet er fyldt med tanker for en lille gruppe af *jeg'er*, nære og kære for os, hvordan skal resten af menneskeheden klare sig ved vores sjæle? Hvilken procentdel af kærlighed og omsorg vil der blive tilbage til at skænke den store "forældrelose"? Og hvordan vil den "lille stille indre stemme" kunne høres i en sjæl fuldt ud beskæftiget med dets egne privilegerede lejere? Hvilken plads er der tilbage til Menneskehedens behov *en masse* kan påvirke den, eller endda modtage et hurtigt svar? Og alligevel, så er han som ønsker at drage fordel af det universelle sinds visdom, nødt til at nå den gennem *hele Menneskeheden* uden at skelne til race, hudfarve, religion eller social status. Det er *altruisme*, ikke *ego-isme* selv i dens mest legale og noble udgave, som kan forårsage enheden at blive forenet med dets lille Selv i de Universelle Selv. Det er af hensyn til *disse* behov og med henblik på dette arbejde at den sande discipel for sand Okkultisme er nødt til at hengive sig, hvis han ønsker at opnå *teo-sofi*, guddommelig Visdom og Viden. Aspiranten er nødt til fuldkommen at vælge mellem det verdslige liv

---

* De som vil være tilbøjelige til at se tre *Egoer* i et menneske vil vise sig at være ude at stand til at opfatte den metafysiske mening. Mennesket er en trefoldighed sammensat af Krop, Sjæl og Ånd; men *mennesket* er ikke desto mindre *én* og er med sikkerhed ikke hans krop. Det er den sidstnævnte som er ejendommen, menneskets midlertidige klædning. De tre "Egoer" er MENNESKET i hans tre aspekter på de astrale, intellektuelle eller psykiske, og de Åndelige planer, eller tilstande.

og livet for Okkultisme. Det er nytteløst og tåbeligt at forsøge at forene de to, for ingen kan tjene to mestre og tilfredsstillende begge. Ingen kan tjene hans krop og den Højere Sjæl, og udføre hans familie pligt og hans universelle pligt, uden at fratage enten den ene eller den anden fra dens rettigheder; for han vil enten lytte til den "lille stille indre stemme" og fejle i at høre hans små børns skrigen, eller, så vil han kun lytte til de sidstnævntes ønsker og forblive døv overfor Menneskehedens stemme. Det vil være en uophørlig, en frustrerende kamp for næsten enhver ægte mand, som ønsker at udøve *sand* praktisk Okkultisme, i stedet for *teoretisk* filosofi. For han ville opleve sig selv altid tøvende mellem stemmen for den upersonlige kærlighed til Menneskeheden, og den for den personlige, jordiske kærlighed. Og dette kan kun forårsage at han fejler i den ene eller den anden, eller måske begge i hans pligter. Værre end dette. For, *hvem som helst der efter at have forpligtiget sig til OKKULTISME som henfalder til gratificeringen af jordisk kærlighed eller lyst*, vil næsten øjeblikkeligt opleve resultatet heraf; det at blive draget uimodståeligt fra den upersonlige guddommelige tilstand ned til stoffets lavere plan. Sensuel, eller endda mental selv-gratificering, indebærer øjeblikkeligt tab af evnerne med henblik på åndelig skelneevne; MESTERENS stemme kan ikke længere skelnes fra de af ens lidenskaber *eller endda fra den fra en Dugpa*; ret fra uret; sund moral fra den åbenlys kasuistik. Dødehavs frugten antager den mest gloværdige mystiske udseende, blot for at blive til aske på læberne, og til galde i hjertet resulterende i: –

"Dybde altid uddybende, mørke formørkende endnu mere;
Tåbelig efter visdom, skyld for uskyld;
Angst for bortrykning, og håb fortvivlelse.

Og når de først har taget fejl og har handlet efter deres fejltagelser, så afslår de fleste mennesker at erkende deres fejltagelse, og nedstiger således dybere og dybere ned i dyndet. Og, selv om det er hensigten som primært bestemmer hvor vidt *hvid* eller *sort* magi udøves, så kan resultaterne af endda ufrivillig uetisk trolddom/heksekunst ikke fejle i at være produktiv i dårlig Karma. Nok er blevet sagt for at vise at *uetisk trolddom/heksekunst er enhver slags ond indflydelse udøvet på andre personer, som lider, eller forårsager at andre personer lider, som konsekvens heraf*. Karma er en tung sten kast ned i Livets stille vande; og den vil frembringe konstant voksende cirkler af hvirvler, båret bredere og bredere, næsten *ad infinitum*. Sådanne frembragte årsager er nødt til at frembringe resultater, og disse påvises i de retfærdige love for Straf.

Meget af dette kan undgås hvis folk vil afstå fra at haste ind i praktiseringer hvis natur ej heller vigtighed de ikke forstår. Ingen forventes at bære en byrde som ligger ovenfor hans kræfter og evner. Der er "natur-fødte magikere"; Mystikere og Okkultister af fødsel, og ved retten af direkte afstamning fra en serie af inkarnationer og æoner af lidelser og fejltagelser. Disse er så at sige lidenskabs-modstandsdygtige. Ingen ilde af jordisk oprindelse kan puste en ild i nogen af

deres sanser eller begær; ingen menneskelig stemme kan få respons i deres sjæle, undtagen Menneskehedens store råb. Disse kan kun være sikre på succes. Men de kan kun imødekommes vidt og bredt, og de passerer gennem Okkultismens snævre passager fordi de ikke bærer nogen personlig bagage for forbigående menneskelige følelser med sig. De er sluppet af med følelsen af den lavere personlighed, har derved paralyseret det "astrale" dyr, og den gyldne, men snævre port svinger til side foran dem. Sådan er det ikke med de som endnu i mange inkarnationer er nødt til at bære på byrden af begåede synder fra tidligere liv, og endda i deres nuværende eksistens. For sådanne, med mindre de fortsætter med stor forsigtighed, så kan de gyldne port for Visdom blive transformeret om til den brede port og brede vej "som fører til tilintetgørelse," og derfor "kan det være mange som kommer der ind på grund af dette." Dette er Porten for Okkulte videnskaber, praktiseret med henblik på selviske hensigter og i fraværet af den tilbageholdende og godgørende indflydelse fra ATMA-VIDYA. Vi er i Kali Yuga og dens fatale indflydelse er et tusinde fold mere magtfuld i Vesten end den er i Østen; deraf de mange lette ofre forårsaget for Magterne i Mørkets Tidsalder i denne cykliske kamp, og de mange vildfarelser som verden nu er underlagt. En af disse er den relative metode som mennesker forestiller sig de kan nå frem til "Porten" ved og krydse tærsklen for Okkultisme ved hjælp af uden noget stort offer. Det er de fleste Teosoffers drøm, en inspireret af ønsket om Magt og personlig selvished, og det er ikke sådanne følelser som nogensinde kan føre dem til det eftertragtede mål. For, som det udmærket blev sagt af en som menes at have ofret sig selv for Menneskeheden – "snæver er porten og lige vejen som fører til" evigt liv, og derfor "få er de som finder den." Sandelig så lige, at den blotte omtale af nogle af de indledende vanskeligheder fik de skræmte Vestlige kandidater til at vende sig og trække sig tilbage med en rysten.

Lad dem stoppe her og ikke forsøge mere i deres store svaghed. For, hvis de mens de vender deres ryg til den snævre port, af deres begær efter det Okkulte trækkes et skridt i retningen af de brede og mere indbydende Porte for det gyldne mysterium som glitrer i illusionens lys, ve dem! Det kan kun føre til Dugpa-skab, og de vil være sikre på snart at være lande på denne *Via Fatale* of the *Inferno*, over hvis indgangsport Dante læste ordene:

*"Per me si va nella città dolente,
Per me si va nell'eterno dolore,
Per me si va tra la perduta gente. . . ."*

Overtro gør et menneske til et fjols og skepticisme gør ham skør.

– FIELDING.

Jeg vil hellere dvæle i overtroens uklare tåge end i en atmosfære fremmedgjort til intet af ved hjælp af vantroens luft-pumpe; hvor i åndenøds brystet uddør, forgæves og konvulsivt gispende for åndedræt. – RICHTER.